Apocalipsa - Comentarii Jean Koechlin

Apocalipsa este o carte dificilă. Şi totuşi, câte motive avem să nu neglijăm lectura ei! 1. Este „descoperirea lui Isus Hristos“, a scumpului nostru Mântuitor. 2. Această descoperire este făcută de El robilor Săi, printre care este fericit să se numere şi Ioan evanghelistul, exilat în insula Patmos. 3. Ne vorbeşte nu despre un viitor vag şi îndepărtat, ci despre lucruri care trebuie să aibă loc „în curând“. 4. De asemenea, să nu uităm că lectura serioasă a unei părţi din Scriptură este îndeajuns pentru a aduce binecuvântare sufletului nostru (v. 3), pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ni se cere să-l înţelegem complet, ci să-l păzim (Luca 11.28).De vreme ce este vorba despre gloriile lui Isus, adorarea izbucneşte spontan. „A Aceluia care ne iubeşte şi ne-a spălat…“ (v. 5). Să remarcăm timpurile verbelor: El ne iubeşte (prezent) – dragostea Lui este mereu prezentă şi neschimbată. Dar ne-a spălat (trecut) – este o lucrare împlinită, încheiată, desăvârşită. Să mai remarcăm şi ordinea acestor verbe: pentru că ne iubeşte, Hristos ne-a spălat de păcatele noastre. Din contră, trebuia să fim spălaţi, pentru a fi făcuţi de acum „o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru“ (v. 6; cap. 5.10; 20.6b). Ceea ce a făcut din noi depăşeşte ce a făcut pentru noi.

Fiul Omului, care aici apare în atributele dreptăţii sfinte şi neînduplecate, să fie oare Isus cel umil din evanghelii, Mântuitorul nostru blând şi bun? Odinioară Ioan s-a plecat la pieptul Lui cu încredere (Ioan 13.25). Aici cade la picioarele Sale ca mort. Ce contrast!Nu trebuie să uităm de această latură a gloriei lui Hristos: Tatăl I-a dat toată judecata Fiului (Ioan 5.22); şi această judecată trebuie să se exercite în viitor asupra celor care nu vor fi crezut (cap. 19 şi 20). Însă de acum, cât timp Biserica este pe pământ, El ia cunoştinţă de starea fiecăreia dintre adunările Lui de pe pământ (cele şapte sfeşnice de aur care trebuie să strălucească în absenţa Lui). Da, Domnul poate ierta totul. El a murit şi a înviat pentru a ne da iertarea şi viaţa (v. 18). Însă El nu poate trece nimic cu vederea. Ochii Lui sunt ca o flacără de foc; nimic nu-I scapă (cap. 2.18; 19.12).Versetul 19 ne oferă planul general al cărţii:1. lucrurile pe care le-ai văzut – această apariţie solemnă a Domnului în glorie (cap. 1.12…);2. lucrurile care sunt – istoria actuală a Bisericii în responsabilitate (capitolele 2 şi 3);3. lucrurile care vor fi după acestea – evenimentele profetice care se vor împlini după răpirea Bisericii (capitolele 4-22).

Aceste scrisori către cele şapte adunări din Asia descriu, în tot atâtea tablouri succesive, istoria creştinătăţii responsabile. Domnul Se prezintă fiecăreia dintre aceste biserici, face un inventar exact a ceea ce găseşte … şi a ceea ce nu găseşte, dă îndemnuri şi promite răsplătirea Sa celui care învinge.La Efes, aparent totul mergea cât se poate de bine (v. 2, 3). Domnul însă priveşte la inimă (Ieremia 2.2). Din nefericire, nu vede acolo răspunsul la propria Sa dragoste; El a încetat să mai ocupe acolo primul loc. Ori, dacă un râu este «tăiat» de la izvorul său, oamenii situaţi pe malurile râului la vărsare nu vor remarca imediat. Cât timp apa se scurge, malurile rămân tot verzi; şi, pentru câtva timp, se va putea vedea acolo aceeaşi animaţie… Dragi prieteni, să ne întrebăm ce este nu cu zelul nostru, ci cu afecţiunile noastre faţă de Hristos. Pentru a frâna acest declin, Domnul cel credincios va recurge la un remediu ciudat: încercarea. Lasă frâu liber puterii lui Satan.După Efes (binevoitor) urmează Smirna, care semnifică „amărăciune“. Aceasta a fost perioada martirilor sub cruzii împăraţi romani (în secolele 2 şi 3), când, în arene, înaintea fiarelor sălbatice, creştinii „Smirnei“ au avut ocazia să-şi arate dragostea pentru Mântuitorul lor printr-o credincioşie până la moarte.

Apocalipsa 2:12-29

În perioada Smirna, zece mari persecuţii colective nu reuşesc să pună capăt credinţei creştine. Dimpotrivă, «sângele martirilor a devenit sămânţa Bisericii». Atunci Satan dă curs unei alte tactici – urmează Pergam (v. 13). Ceea ce n-a putut face violenţa va face favoarea autorităţilor. Sub domnia împăratului Constantin, în anul 312, adoptarea creştinismului ca religie de stat, eveniment pe care mulţi l-au considerat ca un mare succes al adevărului, a favorizat delăsarea, mondenitatea (alunecarea spre lumesc) şi introducerea învăţăturilor străine (v. 14, 15).În Tiatira însă, biserică care ţine până la sfârşit, răul mai înaintează un pas. Sunt întunecimile evului mediu, comparat aici cu domnia sinistră a lui Ahab, pe care soţia lui, Izabela l-a împins să facă rău (1 Împăraţi 21.25). Biserica încetase să mai fie străină pe pământ. A vrut să domnească. Şi cunoaştem rolul politic pe care a dorit mereu să-l joace. Ei bine, dominaţia pe care această Biserică din Tiatira a căutat-o cu atâta aroganţă le este promisă acelora pe care ea i-a asuprit, i-a torturat, i-a ars pe ruguri, … dar care sunt adevăraţii biruitori. Ei vor domni împreună cu Acela care vine ca Steaua de dimineaţă.

Secolele au trecut. Din mijlocul Tiatirei, Dumnezeu trezeşte reforma, o puternică mişcare animată de Duhul Lui. Apoi declinul îşi face din nou lucrarea. Moartea spirituală invadează Biserica din Sardes. „Aminteşte-ţi, … pocăieşte-te!“ este ea îndemnată (v. 3; comp. cu cap. 2.5,16; 3.19). Cine este aici învingătorul? Cel care nu şi-a murdărit veşmintele. Cunoaştem noi acest fel de victorie pentru a rămâne curaţi? Învingătorul din Sardes va fi îmbrăcat în veşminte albe şi, spre deosebire de biserica lui, căreia îi mergea „numele că trăieşte“, numele său nu va fi niciodată şters din cartea vieţii.Filadelfia (dragoste frăţească) este fiica „Trezirii“ din secolul anterior (secolul 19). Ea este caracterizată de: 1. Puţină putere! Domnul însă ţine deschisă pentru ea uşa evangheliei. 2. Credinţă în Cuvântul Lui! El va fi credincios promisiunii „Eu vin curând“. 3. Ataşament pentru Numele Lui! Numele Lui cel nou va fi partea ei.Dispreţul lumii? El va răspunde la aceasta prin aprobarea Sa publică: „Vor cunoaşte că Eu te-am iubit“ (v. 9).Noi suntem moştenitorii responsabili de mărturia Filadelfiei. Fie ca Domnul să ne ajute să manifestăm trăsăturile ei şi să nu pierdem cununa! Pentru că El va dovedi mai multă bucurie să dea această recompensă, decât învingătorul să o primească.

Un ultim stadiu caracterizează creştinătatea. Trăsăturile sale pot fi recunoscute astăzi: mulţumirea de sine, lipsă de ardoare, indiferenţă, pretenţii religioase de a poseda tot, de a cunoaşte tot (Deuteronom 8.17; Osea 12.9). „N-am nevoie de nimic“ (v. 17): este ceea ce par a spune şi creştinii care neglijează rugăciunea. În Laodiceea lipsesc trei lucruri esenţiale: aurul – dreptatea adevărată, după gândul lui Dumnezeu; veşmintele albe – mărturia practică decurgând din cea dinainte; „alifie pentru ochi“ (v. 18) – discernământul pe care-l dă Duhul Sfânt. Nu este însă prea târziu pentru cel care are urechi de auzit! Domnul dă succesiv: un sfat – ca fiecare să se grăbească să cumpere de la El tot ce-i lipseşte (comp. cu Matei 25.3); o încurajare – cei iubiţi de Hristos sunt mustraţi şi pedepsiţi; un îndemn – să fie cu râvnă, să se pocăiască; şi o promisiune de nepreţuit, cea din versetul 20. Pe aceia care Îl vor primi în inima lor, Isus, la rândul Lui, îi va primi în cer, pe tronul Său (v. 21).Dragi prieteni, acesta este sfârşitul istoriei Bisericii pe pământ. Oricât de mare ar fi însă căderea, prezenţa Domnului încă mai poate fi experimentată. Ea face inima să ardă de o bucurie inexprimabilă, cum au încercat-o doi dintre ucenici într-o seară de neuitat, atunci când Isus intrase să rămână cu ei (Luca 24.29).

Aici începe cea de-a treia parte a cărţii, anunţată în capitolul 1.19. Bineînţeles, toate detaliile viziunii sunt de înţeles într-un sens simbolic. În mod sigur, în cer nu vom vedea niciun tron material; acesta este, simplu, marca guvernării imperiale. Totuşi, interpretarea acestor simboluri nu este nicidecum lăsată în seama imaginaţiei noastre; ne este dată chiar în Biblie, în alte pasaje.Pentru a contempla aceste lucruri care „trebuie să aibă loc“ curând (după ce Biserica va fi răpită), apostolul este invitat să se suie în cer. Şi creştinul trebuie întotdeauna să privească evenimentele de pe pământ dintr-o poziţie cerească, pentru a le vedea în adevărata lor perspectivă, avându-L pe Hristos în centru.Potrivit promisiunii făcute Filadelfiei, răscumpăraţii Domnului vor fi feriţi de ceasul încercării. Atunci când încercarea vine peste lume (cap. 6), pe răscumpăraţi îi vedem deja strânşi în glorie. Ei sunt reprezentaţi prin cei douăzeci şi patru de bătrâni care se prosternează aruncându-şi cununile înaintea tronului. Ei Îl celebrează pe Dumnezeul Creator, iar în capitolul 5 îl vor adora pe Dumnezeul Răscumpărător.

O întrebare ţine universul în suspensie: „Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?“ (v. 2). Altfel spus, cine va exercita judecata? Numai Unul poate s-o facă: Acela care este fără păcat (comp. cu Ioan 8.7), învingând prin însăşi perfecţiunea Sa pe Satan şi lumea. Hristos este „Leul din seminţia lui Iuda“ (v. 5), desemnat deja în Geneza 49.9, dar imediat după aceea El este văzut ca un Miel care pare înjunghiat. Pentru a triumfa asupra lui Satan şi a umple cerul de o mulţime de făpturi fericite şi recunoscătoare, a fost nevoie de crucea lui Isus. Şi sacrificiul Său este amintit inimilor tuturor sfinţilor în modul cel mai emoţionant. În acest cer, unde totul vorbeşte despre putere şi despre măreţie, amintirea permanentă a umilinţei scumpului nostru Mântuitor este cel mai izbitor contrast. Smerenia Lui, blândeţea Lui, dependenţa Lui, răbdarea Lui ... toate aceste perfecţiuni morale pe care le-a manifestat aici Isus nu vor înceta niciodată să fie vizibile, dându-ne pentru veşnicie măsura dragostei Lui.Atunci, cântării celei noi intonate de sfinţii glorificaţi îi va răspunde ecoul universal al tuturor sferelor creaţiei.Vrednic este Mielulsă primească puterea şi bogăţiişi înţelepciune şi tărie şi onoareşi glorie şi binecuvântare!

Dacă uneori suntem uimiţi de severitatea judecăţilor lui Dumnezeu, aceasta este pentru că nu ştim să ne suim prin credinţă în cer. Aşteptând să glorificăm sfinţenia desăvârşită a lui Dumnezeu (cap. 4.8), contemplând în Mielul înjunghiat dragostea divină şi, în acelaşi timp, dispreţul omului răzvrătit faţă de această dragoste, putem înţelege cât de dreaptă, de meritată şi de necesară este judecata. Şi putem verifica astfel că nimic nu este făcut la întâmplare. Dumnezeu are sub control tot ceea ce se petrece pe pământ. Căile Lui în judecată sunt nu numai descrise anticipat în această carte simbolică (cap. 5.1), ci şi desfăşurate exact la momentul hotărât, când Mielul rupe pecetea. Deschiderea primelor patru peceţi este însoţită de apariţia a tot atâţia cavaleri. Ei reprezintă, respectiv, cucerirea teritorială, războiul civil, foametea şi calamităţile ucigătoare care se vor succeda pe pământ (comp. v. 8 cu Ezechiel 14.21). După ruperea celei de-a cincea peceţi apar o mulţime de martiri, care-L imploră pe Dumnezeul suveran să le facă dreptate. Iar ruperea celei de-a şasea peceţi este ca un răspuns la strigătul lor, sugerând o revoluţie cumplită; toate autorităţile sunt răsturnate.Cât de străin sună alăturarea acestor cuvinte: „mânia Mielului“ (v. 16; Psalmul 2.12)!

Acest capitol apare ca o paranteză între a şasea şi a şaptea pecete. Înainte de a merge mai departe în căile judecăţii Sale, Dumnezeu îi pune deoparte şi îi «ştampilează» pe cei care Îi aparţin. O primă grupă (v. 4-8) este formată din evrei din seminţii diferite. Ei alcătuiesc această rămăşiţă credincioasă, ale cărei sentimente ne-au fost dezvăluite de Psalmi. Cea de-a doua categorie de persoane este alcătuită dintr-o mulţime dintre naţiuni care vor fi crezut evanghelia împărăţiei (v. 9...). Înfăţişându-ni-i de acum pe aceşti credincioşi, Dumnezeu parcă ne-ar spune: «aceste pedepse nu sunt pentru ei; ei vor traversa încercarea sub protecţia Mea». În acelaşi fel, în noaptea de Paşti, israeliţii erau diferenţiaţi şi puşi la adăpost de lovitura îngerului nimicitor prin sângele Mielului (Exod 12.13). Şi tocmai în acest sânge îşi vor fi spălat şi albit hainele credincioşii veniţi din „necazul cel mare“ (v. 14). Mântuirea lor nu va fi asigurată prin alt mijloc decât cel al nostru: sângele preţios al lui Hristos. Apoi, acelaşi Miel care îi va fi curăţit îi va paşte, îi va proteja şi îi va adăpa din fântânile vieţii (Isaia 49.10). Însuşi Dumnezeu le va şterge lacrimile. Ce promisiuni! Ele vin mai dinainte, ca să-i mângâie în vederea unui necaz fără precedent!

Cea de-a şaptea pecete se deschide cu un scurt răgaz. În timp ce unii îngeri se pregătesc să execute judecăţile, un alt Înger (Hristos în Persoană) îndeplineşte funcţia de Mijlocitor (v. 3). Prin ceea ce El Însuşi a suferit, Domnul Isus simpatizează cu credincioşii aflaţi în încercare (Evrei 2.18; 4.15). În aceste vremuri apocaliptice, El va interveni în favoarea credincioşilor din necazul cel mare (cei din cap. 7). La rândul lor, toţi sfinţii, deja strânşi în glorie, după ce vor fi cunoscut şi ei pe pământ oboseala şi durerea, vor fi interesaţi cu atât mai mult de situaţia credincioşilor care trec prin această perioadă groaznică. Ei vor fi astfel preoţi împreună cu Hristos, prezentându-I lui Dumnezeu aceste cădelniţe de aur pline cu parfumuri care sunt rugăciunile sfinţilor (cap. 5.8b).Devansaţi prin mijlocire, fiecare din cei şapte îngeri îşi duce la gură trâmbiţa de temut. Şi primul dă semnalul judecăţii neaşteptate asupra puternicilor din vest (copacii) şi a prosperităţii universale. Cel de-al doilea corespunde dezlănţuirii în imperiul pământesc a unei mari anarhii. Al treilea şi al patrulea provoacă prăbuşirea şi apostazia autorităţilor responsabile, cufundându-i pe oameni în cel mai adânc întuneric moral.

Unii comentatori au dat acestor capitole interpretările cele mai fanteziste, străduindu-se în special să facă o corespondenţă între profeţii şi evenimentele contemporane. Dar să ne amintim că toată această a treia parte a profeţiei lui Ioan este cu privire la viitor. Ea cuprinde numai intervalul de câţiva ani dintre venirea Domnului pentru a-Şi lua Biserica şi începutul domniei Lui mileniale.A cincea trâmbiţă, sau prima nenorocire, dă drumul din adânc unui roi înspăimântător de lăcuste, instrumente directe ale lui Satan, care le produc iudeilor necredincioşi o suferinţă morală mai rea decât moartea. La a şasea trâmbiţă apar cai nemaipomeniţi, scuipând foc, fum şi pucioasă, semănând moartea pe unde trec. Călăreţii lor poartă platoşe (v. 9, 17), imagine a conştiinţelor împietrite (1 Timotei 4.2). În acelaşi timp, acele şi cozile lor, asemănătoare cu cele ale scorpionilor (v. 10) sau cu cele ale şerpilor (v. 19), reprezintă învăţăturile mincinoase şi otrăvitoare, armele perfide de care Satan se va folosi mai mult ca oricând (comp. cu Isaia 9.15).Folosirea trâmbiţelor pentru a anunţa aceste judecăţi le dă caracterul de avertismente pentru oameni. Inimile lor sunt însă atât de împietrite, încât chiar şi aceste dezastre nemaivăzute nu-i vor conduce la pocăinţă (v. 20, 21).

Capitolele 10 şi 11.1-13 se intercalează între a şasea şi a şaptea trâmbiţă, aşa cum capitolul 7 forma o paranteză între a şasea şi a şaptea pecete. Din nou Hristos apare sub înfăţişarea unui „alt înger“, aici de asemenea însoţit de semne de har. Norul în care este învăluit şi stâlpii de foc pe care stă amintesc de grija pe care i-a purtat-o Dumnezeu lui Israel în pustie (Exod 13.21,22). Curcubeul (comp. cu cap. 4.3) vorbeşte despre legământul lui Dumnezeu cu pământul (Geneza 9.13). Promisiunile Sale sunt în felul acesta amintite indirect. Dar Hristos posedă şi atributele autorităţii: faţa Lui este asemănătoare cu soarele şi El Îşi revendică drepturile de a stăpâni lumea. Într-o mână El are „o carte mică deschisă“ (v. 2), reprezentând o scurtă profeţie descoperită deja în Vechiul Testament. Este vorba despre cea de-a doua „jumătate a săptămânii“ necazului celui mare (Daniel 9.27), în timpul căreia Dumnezeu mai recunoaşte încă templul, altarul şi pe „cei care se închină acolo“. Un detaliu remarcabil, aceşti trei ani şi jumătate sunt evaluaţi în luni (42), pentru a vorbi despre asuprire (cap. 11.2), dar de asemenea în zile (1260), pentru a măsura mărturia rămăşiţei credincioase. Dumnezeu a socotit fiecare din aceste zile şi ştie ce reprezintă, ce curaj şi ce suferinţe implică (Psalmul 56.8).

Cei doi martori simbolizează mărturia suficientă şi completă dată de rămăşiţa credincioasă în timpul necazului final. Ei se prezintă cu trăsăturile lui Ilie şi ale lui Moise, care, amândoi, în timpuri întunecate din istoria lui Israel, îşi asumă de asemenea o mărturie potrivită lui Dumnezeu. La rugăciunea primului, cerul rămâne închis timp de trei ani şi jumătate (v. 6; Iacov 5.17; comp. v. 5 cu 2 Împăraţi 1.10,12). Cel de-al doilea primeşte puterea să transforme apa în sânge (viaţa în moarte: Exod 7.19) şi să lovească pământul cu tot felul de plăgi. Aceşti credincioşi vor fi daţi la moarte la Ierusalim prin „fiara romană“ din capitolul 13, mângâiaţi de gândul că, în chiar acest loc, înaintea lor, „Domnul lor a fost răstignit“ (Luca 13.33,34). Martiriul lor va fi urmat de o înviere strălucită şi publică, spre consternarea prigonitorilor lor.În sfârşit, sună nenorocirea finală. Odată cu ea sunt aduse două lucruri: împărăţia Domnului (v. 15b) şi, de asemeni, mânia Lui (v. 18; Psalmul 110.5). În capitolul 6.17, oamenii înspăimântaţi credeau că a venit mânia Mielului. Ea însă a fost stăpânită până în momentul când Hristos preia guvernarea lumii. Atunci cerul izbucneşte în cântări de triumf, sfinţii se prosternează în adorare: Cel care a fost răstignit (v. 8) domneşte de acum în veci de veci (Luca 1.33).

Această nouă diviziune este introdusă prin versetul 19 din capitolul 11. Chivotul legământului apare acolo în semn de har înaintea judecăţilor asupra lui Israel. Acest popor (pus în scenă prin imaginea simbolică a femeii însărcinate învăluite în soare), fiind cel care trebuia să dea naştere lui Mesia, atrage prin aceasta împotrivirea furioasă a lui Satan, marele balaur roşu. Această vrăjmăşie dintre sământa femeii şi „şarpele cel vechi“ (v. 9), anunţată de la căderea, s-a continuat pe tot parcursul Bibliei (Geneza 3.15; Exod 1.22; 2 Împăraţi 11.1; Matei 2.16…). Zadarnic a încercat diavolul să-şi concentreze eforturile pentru a împiedica împlinirea, prin naşterea şi înălţarea Domnului Isus, a planurilor lui Dumnezeu. Hristos şi sfinţii Lui cereşti – copilul înălţat la Dumnezeu – nu mai pot fi atinşi acum. În plus, Satan va fi curând aruncat din cer pe pământ (citiţi Luca 10.18 şi Romani 16.20), unde furia lui neputincioasă se va dezlănţui împotriva rămăşiţei lui Israel. Această rămăşiţă va fi caracterizată prin aceea că va păzi poruncile lui Dumnezeu (v. 17b). Care a fost pentru Hristos şi care este astăzi pentru noi secretul forţei şi victoriei asupra celui Rău? Este Cuvântul lui Dumnezeu locuind în inimă (Psalmul 17.4; Matei 4.4; 1 Ioan 2.14b).

Aruncat pe pământ, diavolul profită de timpul scurt pe care-l are. Se foloseşte de două instrumente, două „fiare“, termen care implică absenţa relaţiei cu Dumnezeu. Prima dintre acestea (v. 1), corespunde imperiului roman reconstituit. El va reuni trăsăturile celor trei imperii precedente: rapiditatea leopardului (Grecia), tenacitatea ursului (Persia) şi ferocitatea leului (Babilonul; vezi Daniel 7.4-6). În pustie, Isus refuzase împărăţiile lumii. Satan le dăruieşte împăratului roman, obţinând astfel închinarea întregului pământ (v. 4; Luca 4.5-8).Cât despre cea de-a doua fiară, ea este o contrafacere a Mielului, însă limbajul o trădează. Este Antihristul, care va avea putere religioasă, va face minuni şi va susţine prima fiară. Mulţimile de oameni pe care îi va ademeni vor fi marcate precum vitele, cu numele „fiarei romane“. Aceşti oameni vor fi numiţi: „cei care locuiesc pe pământ“ (v. 8, 14; cap. 3.10; 6.10; 8.13; 11.10), pentru că toate interesele şi aspiraţiile lor ţin de pământ. Cât de numeroasă este încă de astăzi această categorie de persoane! În contrast cu aceştia, versetul 6 vorbeşte despre „cei care locuiesc în cer“ (Filipeni 3.19,20). Creştini, să arătăm clar, fără îndoială, unde se află locuinţa noastră (Evrei 11.14).

După o paranteză care ne prezintă trinitatea răului – anume balaurul (cap. 12), prima şi a doua fiară (cap. 13) – cele şapte viziuni din capitolul 14 se racordează la cea de-a şaptea trâmbiţă care încă nu s-a împlinit (cap. 11.15). Dar, înainte de a interveni asupra răului, Dumnezeu recunoaşte şi pune deoparte o nouă rămăşiţă a poporului Său. Aceşti martori au rezistat corupţiei generale. Spre deosebire de masele care poartă pe frunte semnul fiarei (cap. 13.16), pe frunţile lor este scris numele Mielului (v. 1). Purtăm noi, fără să ne ruşinăm, numele Mântuitorului nostru? Poate vedea fiecare din jurul nostru cui aparţinem noi?Aceşti credincioşi „urmează Mielul oriunde ar merge El“ (v. 4; comp. cu Ioan 1.36,37). Urmându-L în ocară şi în suferinţă, ei vor fi, de asemeni, însoţitorii Săi în Împărăţie. Faptele lor îi urmează (de remarcat că ele nu merg înaintea lor; niciodată faptele cuiva nu-i deschid accesul în cer). Dragi prieteni, privilegiile noastre creştine sunt şi mai înalte. Vom dori noi să fim mai puţin credincioşi decât aceşti martori ai zilelor din urmă?

Odinioară Domnul îi anunţase pe acuzatorii Lui: „De acum încolo veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu şi venind pe norii cerului“ (cap. 1.7; Matei 26.64 şi 24.30). Iată-L aici pe acest Fiu al Omului aşezat pe un nor alb! Odinioară încununat cu spini, El poartă o coroană de aur; în loc de trestie, El are în mână o seceră ascuţită. Cel pe care oamenii Îl judecau a devenit Judecătorul oamenilor. Şi, în calitatea aceasta, El porunceşte marele seceriş al pământului, urmat de un impunător cules al viei, şi unul şi altul anunţate de foarte mult timp (de exemplu, Ioel 3.13; Matei 13.30,39).Odată cu capitolul 15 se deschide o nouă serie de judecăţi (cupele). Şi de astă dată însă, sfinţii care vor avea să treacă prin ele sunt mai întâi văzuţi în siguranţă (v. 2-4); numai după aceea, cei şapte îngeri împuterniciţi cu executarea urgiilor ies din Templu şi primesc cele şapte cupe pline de mânia lui Dumnezeu (comp. cu Ieremia 25.15). Dragi prieteni creştini, această lume, care va fi lovită, este cea pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult, încât a dat pentru ea pe singurul Lui Fiu. Şi îngerii nimicitori încă nu şi-au primit misiunea cumplită. Misiunea noastră, cât timp aşteptăm, este cu totul alta: să proclamăm în ea harul divin (2 Corinteni 5.20).

Cele şapte cupe vărsate asupra pământului amintesc de urgiile venite peste Egipt: bube, ape transformate în sânge, întuneric, broaşte, tunete, piatră şi foc (vezi Exod 9.23). Însă, în loc să-i aducă la pocăinţă, dezastrele îi fac pe oameni să blesteme (v. 9, 11, 21). O triplă mărturie este însă adusă Dumnezeului celui drept: de la învingători (cap. 15.3,4), de la îngerul apelor (v. 5) şi prin altarul însuşi (v. 7).Primele patru urgii lovesc, respectiv, aceleaşi sfere ca şi primele patru trâmbiţe (cap. 8.7-12). Cea de-a cincea atinge tronul conducătorului roman. A şasea pregăteşte „lupta din ziua cea mare“. În sfârşit, după ultima cupă răsună vocea puternică venind de pe tron: „S-a isprăvit“. Cât de diferită este ea de strigătul anunţând pentru noi sfârşitul mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului, după ce Fiul lui Dumnezeu a băut pe cruce cupa pe care noi o meritam: „S-a împlinit“ (Ioan 19.30)!Aceste evenimente solemne sunt mai apropiate decât credem. «Fie ca niciodată să nu privim lumea în alt fel decât ca o scenă judecată, fiind conştienţi de mânia înspăimântătoare de care ea nu va putea scăpa… Aceasta ne va păzi să nu fim indiferenţi nici faţă de răul care este în lume, nici faţă de judecata divină care o aşteaptă.» (W. K.).

Ultima cupă conţine judecata Babilonului (cap. 16.19), subiect detaliat în capitolele 17 şi 18. Este vorba despre Biserica apostată, de marea creştinătate de nume, din care toţi adevăraţii copii ai lui Dumnezeu vor fi fost luaţi la venirea Domnului. Necredincioasă lui Hristos, ea s-a stricat prin alianţe necurate cu lumea şi cu idolii ei. «Stricăciunea celor mai bune este cea mai rea stricăciune.» Această „prostituată“ este aşezată pe fiară, puterea ei întemeindu-se pe puterea politică (v. 3). Cu toate că Isus a declarat: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18.36), ea totuşi revendică stăpânirea asupra pământului. Pe deasupra, ea persecută şi omoară pe adevăraţii sfinţi (v. 6). În faţa acestui spectacol, apostolul este cuprins de o adâncă uimire. Chiar aşa să ajungă Biserica responsabilă? Da, istoria ei de-a lungul secolelor a confirmat cu prisosinţă aceasta, aşteptând forma finală, care este descrisă aici. Versetele 16 şi 17 ne învaţă însă cum va pieri această „mamă a spurcăciunilor“. Va avea soarta pe care ea însăşi le-a pricinuit-o „martorilor lui Isus“, expresie în care se poate discerne întreaga tandreţe a inimii lui Dumnezeu (v. 6; vezi şi cap. 2.13).

Aceste viziuni pot fi comparate cu o serie de diapozitive care prezintă aceleaşi tablouri sau evenimente din perspective şi iluminări diferite. Prăbuşirea Babilonului este privită aici ca fiind împlinită direct de „Domnul Dumnezeu“ (v. 8, 20). Dar, înainte de aceasta, a răsunat o

poruncă: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu“ (v. 4; comp. cu profeţia lui Ieremia împotriva Babilonului istoric: cap. 51.7,8,37,45…). Această chemare se face auzită chiar astăzi: „Ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi despărţiţi, spune Domnul…“ (2 Corinteni 6.17). Fiecare copil al lui Dumnezeu este invitat să se despartă în întregime de lumea religioasă cu principii amestecate, a cărei stare finală ne este prezentată aici (comp. cu Numeri 16.26). Unii ne vor acuza de lipsă de dragoste, că suntem înguşti şi sub imboldul unui spirit de superioritate. Esenţialul este însă să ascultăm de Domnul.Versetele 12 şi 13 întocmesc lunga listă a tot ce se află în lume, studiate pentru satisfacerea multiplelor pofte ale oamenilor (1 Ioan 2.16,17). Lista se deschide cu ceea ce este cel mai preţuit: aurul, şi se încheie cu ceea ce are valoarea cea mai mică în ochii acestei false Biserici, … dar care are atâta preţ pentru Dumnezeu: sufletele oamenilor.

Plângerile negustorilor (v. 11, 15…) ne amintesc de nemulţumirile lui Dimitrie şi ale artizanilor din Efes care se temeau să nu cumva să piardă „un mare câştig“ şi „bunăstarea“ pe care le-o procura cultul idolului (Fapte 19). În fond, care este diferenţa dintre marea „Diană a efesenilor“ şi „Babilonul cel mare“, între idolatria păgână şi corupţia creştinismului? Nu poate să nu aibă succes religia care-i dă omului toate roadele dorite de sufletul său (v. 14), care-i încântă simţirile, adormindu-i conştiinţa (muzica joacă în aceasta un rol important: v. 22; Daniel 3.7), care-i favorizează comerţul, pretextând tot felul de bucurii. Este îndeajuns să vedem, la sfârşitul anului, în ce mod păgân este celebrată de mulţi naşterea Domnului Isus.„În ea s-a găsit sângele … sfinţilor“ (v. 24). Deja în cetatea lui Cain, la începutul Bibliei, se găseau nenumărate lucruri plăcute, … în timp ce sângele lui Abel striga… (comp. cu Geneza 4.10,17…). Astăzi, lumea religioasă se bucură, în timp ce adevăratul credincios suferă şi se întristează (Ioan 16.20). Mâine vor răsuna vaietele pe pământ, dar la acestea va răspunde bucuria cerului (v. 20). Să ne ajute Dumnezeu ca, prin credinţă, să vedem toate lucrurile aşa cum le vede El!

Şarlatania Babilonului, pretenţia lui de a fi Biserica, a fost demascată în public. Acum Domnul o prezintă pe adevărata Lui Mireasă celor invitaţi la ospăţul ceresc. Cerul răsună de laude, pentru că în ea poate fi privită întinderea harului şi a gloriei lui Dumnezeu. La bucuria Mirelui va răspunde cea a Miresei! Ea şi-a pregătit podoabele ce constau în faptele drepte ale sfinţilor, pe care Dumnezeu le-a dat să le împlinească atunci când se aflau pe pământ. „Cei chemaţi“ vor fi de asemenea plini de bucurie. Pentru că „cine are mireasa este mire; iar prietenul Mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui“ (Ioan 3.29)!În aşteptarea acestei zile, să nu uităm că am fost „logodiţi cu un singur bărbat“, pentru a fi înfăţişaţi lui Hristos „ca o fecioară curată“ (2 Corinteni 11.2). Să păstrăm pentru El toată prospeţimea afecţiunilor noastre.Dacă, pentru Biserică, El este Preaiubitul, pentru lume însă devine Marele Judecător. Sub numele luat cândva pentru a manifesta harul şi adevărul, cel de „Cuvântul lui Dumnezeu“, El înaintează pentru a împlini „lucruri teribile“ (Psalmul 45; vezi Isaia 59.18; 63.1-6).Prietene, când şi cum vrei tu să-L întâlneşti pe Isus? Acum, ca Mântuitor, sau, în curând, ca Judecător?

Spre deosebire de „ospăţul nunţii Mielului“ (v. 9), aici vedem ceea ce în mod ironic este numit „marea cină a lui Dumnezeu“ (v. 17b; Psalmul 2.4,5; Ţefania 1.7). Confruntarea finală dintre oştile Fiului lui Dumnezeu şi cele ale conducătorului roman se va încheia cu nimicirea totală a acestora din urmă. Fără altă judecată, fiara şi profetul mincinos vor fi aruncaţi de vii în infern (comp. cu Numeri 16.33; Psalmul 55.15). Apoi Dumnezeu Se ocupă de stăpânul lor, Satan. Capitolul 12 ni l-a arătat pe Satan aruncat din cer. Aici un lanţ şi o cheie simbolice îl pun pe marele ucigaş în imposibilitatea de a fi vătămător. În sfârşit, versetul 10 ni-l prezintă, după o mie de ani, alăturându-se celor doi complici ai săi în iazul de foc (Matei 25.41). Înţelegem deci că nu există în Biblie carte de care diavolul să se teamă mai mult decât de Apocalipsa. Pentru a face ca ea să nu fie citită, îi convinge până şi pe credincioşi de opacitatea ei.Satan fiind legat, nimic nu se mai opune de atunci înainte domniei glorioase a Domnului. Am putut constata că această Împărăţie, contrar gândurilor multora, nu va lua fiinţă prin îmbunătăţirea treptată a lumii, ci prin judecăţi. Dragi copii ai lui Dumnezeu, Hristos doreşte să împartă cu noi autoritatea Lui (Daniel 7.18)! Să nu fraternizăm astăzi cu lumea pe care mâine o vom judeca (1 Corinteni 6.2).

O mie de ani de binecuvântări nu vor schimba inima omului. Satan dezlegat va reuşi să stârnească o ultimă şi gigantică revoltă a naţiunilor, căreia Dumnezeu îi va răspunde printr-o judecată scurtă şi fulgerătoare. Acum sună ceasul solemn în toate: se împlineşte Evrei 9.27 – dar şi Ioan 5.24.Toţi morţii vor apărea înaintea marelui Judecător. Între ei au fost multe diferenţe în timpul vieţii lor pământeşti: unii au fost mari, onoraţi de semenii lor (Luca 16.19), alţii mici sau chiar de la periferia societăţii (Luca 23.39). Iată-i însă pe toţi strânşi, fără vreun plus de distincţie, pentru că „toţi au păcătuit…“ (Romani 3.23). Pentru a dovedi aceasta, sunt deschise cărţi în care fiecare îşi regăseşte cu groază toate faptele consemnate una după alta (Psalmul 28.4). Şi cine-ar putea suferi citirea fie şi numai a unei singure pagini din cartea faptelor lui? De asemenea este deschisă şi cartea vieţii. Numai pentru a constata însă că numele lor nu se găsesc în ea! Aruncaţi-i în întunericul de afară – este sentinţa Judecătorului suprem (Matei 22.12,13). Acolo ei se vor alătura lui Satan, devenind tovarăşii lui în mizerie, pentru un chin fără speranţă şi fără sfârşit…Credinciosul nu va fi judecat după faptele lui, ci după lucrarea desăvârşită a Domnului Isus.

Pagina este întoarsă. Istoria primei creaţii a luat sfârşit. Începe veşnicia gloriei, în care Dumnezeu va fi «înconjurat de făpturi binecuvântate, aduse în stare să-L cunoască şi să-L înţeleagă… în bucuria propriei fericiri, când timpul nu va mai fi» (J.N.D). Atunci marea (simbol al încurcăturii şi al separării popoarelor) va înceta să existe. Toţi răscumpăraţii vor fi ajuns în port, adică în cer. Dumnezeu însă nu ne descoperă câtuşi de puţin ce vom găsi acolo; ne spune mai degrabă, pentru mângâierea noastră, ce nu vom găsi deloc acolo: În această lume nouă, moartea va fi desfiinţată (1 Corinteni 15.26,54); nu va mai fi noapte, nici blestem (v. 25; cap 22.3,5); nici doliu, nici strigăt de durere, toate aceste consecinţe ale păcatului vor fi luat sfârşit, pentru că locuinţa lui Dumnezeu va fi pentru totdeauna cu oamenii (v. 4). Şi cei care vor fi rămas afară? Partea lor va fi moartea a doua, întuneric, plânsetele remuşcărilor într-o eternă depărtare de faţa Dumnezeului sfânt. Acolo vor fi necredincioşii, dar de asemenea fricoşii: cei care niciodată nu vor fi vrut să se hotărască din toată inima pentru Hristos. Şi deopotrivă mincinoşii şi ipocriţii. Prietene, îngăduiţi-ne pentru ultima oară să vă punem această întrebare: Unde vei fi în eternitate?

După ce a întredeschis perdeaua din faţa stării veşnice (v. 1-8), Duhul face un pas în urmă, revenind la perioada domniei lui Hristos. Ne prezintă o cetate care nu este nicidecum Roma sau Babilonul, ci Ierusalimul sfânt, „Mireasa, soţia Mielului“. Toată această descriere este simbolică. Simţurile noastre de acum nu pot percepe, nici minţile noastre nu pot concepe cele care aparţin noii creaţii (1 Corinteni 13.12). De exemplu, cum să-i explici unui orb din naştere ce sunt culorile? Dumnezeu ia lucrurile cele mai frumoase şi mai rare de pe pământ: aurul, pietrele preţioase, pentru a ne face o idee despre ceea ce ne este pregătit în cer. Lumina ei şi zidurile de iaspis (v. 11, 18) ne spun despre manifestarea gloriilor lui Hristos în şi prin Biserică (cap. 4.3). Aceasta este iluminată de lumina care străluceşte în lampă: gloria lui Dumnezeu «concentrată» în Miel (v. 23). La rândul ei, cetatea sfântă răspândeşte această lumină divină spre folosul pământului milenial (v. 24). Este ceea ce sugerează Ioan 17.22: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu … Eu în ei şi Tu în Mine; ca … lumea să cunoască…“.Şi cum ar putea intra vreun lucru „întinat“ în locul unde locuieşte Domnul? (v. 27; citiţi 2 Corinteni 7.1).

Versetele 1-5 completează viziunea cetăţii sfinte în timpul mileniului. Şi remarcăm cât de mult se aseamănă prima pagină a Bibliei cu ultima. Scriptura începe şi se încheie cu un paradis, un râu, un pom al vieţii… Sfârşitul însă este mai frumos decât începutul, „omega“ mai grandios decât „alfa“, paradisul viitor nu este regăsirea celui trecut, ci este „paradisul lui Dumnezeu“ (cap. 2.7), în prezenţa veşnică a Mielului care a

murit pentru noi. Acolo vor avea acces numai păcătoşii mântuiţi prin har, oameni precum tâlharul întors la Dumnezeu (Luca 23.43). Şi care va fi îndeletnicirea acestor locuitori? Ei vor sluji Domnului lor (v. 3; cap. 7.15); vor împărăţi împreună cu El (v. 5b; Daniel 7.27). Ceea ce va avea însă cel mai mare preţ pentru ei, dincolo de toate aceste împărăţii, este că „vor vedea faţa Lui…“ (v. 4; Psalmul 17.15).De obicei un rob „nu ştie ce face stăpânul său“ (Ioan 15.15). Isus însă nu le ascunde nimic robilor Săi, deveniţi prietenii Săi, cu privire la „cele care trebuie să aibă loc în curând“ (v. 6). Nu este oare ciudat că deseori pătrundem atât de puţin în minunile care ne privesc pe noi? (1 Corinteni 2.9). Şi, peste toate, nu este trist că nu dovedim mai mult interes pentru ceea ce Tatăl a pregătit pentru gloria şi bucuria Fiului Său? (Ioan 14.28b).

Pentru Daniel şi pentru poporul iudeu, profeţia era pecetluită, până la împlinirea ei viitoare (Daniel 12.9). Pentru creştin, ea nu mai este ascunsă (v. 10). Toată Biblia îi este dată pentru a fi înţeleasă şi crezută. Domnul să ne ajute să o cercetăm mereu mai profund (Ioan 5.39)! Fie ca, la întoarcerea Lui, să ne găsească printre aceia care păzesc Cuvântul Lui şi care nu neagă Numele Lui (cap. 3.8)! Acest nume fără seamăn, Isus, numele umanităţii Sale, ne este amintit încă o dată de El Însuşi: „Eu, Isus“, sunt „Steaua strălucitoare de dimineaţă“, Cel care vine (v. 16). Noi nu aşteptăm un eveniment, ci pe Cineva pe care-L cunoaştem şi Îl iubim.„Vino!“ Acestei dorinţe trezite de Duhul îi răspunde promisiunea Sa: „Eu vin curând“ (v. 12, 17, 20); apoi din nou ecoul afecţiunilor Miresei: „Amin! vino, Doamne Isuse“.Am fost convertiţi pentru a-I sluji – pentru a-i invita pe cei cărora le este sete, pe cei care vor (v. 17)… – şi pentru a-L aştepta. Domnul însă ştie că, şi pentru una şi pentru alta, avem nevoie de întreg harul Său (v. 21). De aceea Duhul lui Dumnezeu încheie această carte a judecăţii, şi a Cuvântului lui Dumnezeu în întregime, cu această promisiune a harului. Harul este resursa perfectă şi suficientă care ne va păzi „până va veni El“ (1 Corinteni 11.26b).

clickbible.org